

τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος, πού ἔβγαλε ἔργα τῆς Μελοδραματικῆς φιλολογίας. Ἰσαμε πού, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1919, ἄλλη ἡ ἐκδοτικὴ ἐργασία συγκεντρώθηκε στὴν «Ἐκδοσὴ τοῦ Κράτους».

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ ἐπανάστασις ἀπορρόφησε βαθύτερα ὅλη τὴν ἀπέραντη Ρωσσία. Ἡ ζήτησις γιὰ φιλολογία προπαγανδιστικὴ, γιὰ μπροσοῦρες, φέγγ βολὰν καὶ τέτια, γίνηκε μεγάλη, καταπληχτικὰ μεγάλη. Καὶ ἡ ἀνάγκη αὐτὴ, ὅπως εἶταν φυσικὸ, παραμέρισε λιγάκι τὴν κλασσικὴ φιλολογία. Μὰ καθε μπροσοῦρα ἀφέλιμη γιὰ τὸ λαὸ, ἔβγαλε σὲ 200.000 ἀντίτυπα καὶ καθε βιβλίον διαφωτιστικὸ καὶ χρήσιμον, ὅπως «Τὸ ἄλφα θῆτα τοῦ κομμουνισμοῦ» τοῦ Μπουχαρίν (ἔνα βιβλίον ἀπὸ 340 σελίδες) ἔφτανε ἴσαμε ἐνάμισι ἑκατομμύρια ἀντίτυπα. Τώρα εἶναι λίγος καιρὸς πού γιὰ μπροσοῦρες καὶ τέτια δημοσιεύματα ἀρχινήσανε νὰ βοηθῶν καὶ τὰ διάφορα Ἐπιτροπάτα τοῦ Λαοῦ, τῆς Γε-

ωργίας καὶ τῶν Στρατιωτικῶν, πού θγάλανε σημαντικὸ ἀριθμὸ ἴσαμε τώρα.

Σήμερον ἡ «Ἐκδοσὴ τοῦ Κράτους» ἔχει τόσο ἀναπτυγμένη, τόσο ἀπέραντη δράσις, πού μονάχα ἀπὸ τὸ βιβλιογραφικὸ δελτίον πού θγαίνει, μπορεῖ κανένας νὰ τὴ δεῖ. Βιβλίον καθε μορφῆς, καθε σκοποῦ, καθε διαιθετοῦ σὲ χρησιμότητα, καθε θεωρίας, ἀπὸ τὸ λαϊκὸ βιβλιαράκι πού διδάσκει τὴ χοιροτροφία ἢ τὸ πετάλωμα τῶν ἀλόγων, ἴσαμε τὰ πιὸ βαθιὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα καὶ τὶς πιὸ σύνθετες κοινωνικὰς θεωρίας, ἀποτελοῦνε τὸν κατάλογο τοῦ ἔργου τῆς.

Μονάχα τὸ ὑποκατάστημά τῆς στὴν Πετροῦπολη, σύμφωνα με τὸν ἀπολογισμὸ τοῦ Γεννάριου 1921, εἶχε θγαλμένα ἴσαμε τότε 1107 βιβλία, με ἀθροισμα 49.649.600 ἀντίτυπα. Ἄλλα τόσκι σχεδὸν καὶ τὸ ὑποκατάστημα τῆς Μόσχας.

(Στ' ἄλλο φύλλον τὸ τέλος)

Δ. Πολιάνσκη

ΣΕΛΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΠΟΥΠΕΣΑ

Χωρίσαμε, ἄχ, καὶ πικρὸντας μακριὰ σου
ἔξαρχο δρόμο καὶ μοναχικὸ,
θρέθηκα σὲ σκοτάδια, πού ἡ δροσιά σου
δὲ φώτιζε τριγύρω, ὥστε νὰ ἰδῶ.
Καὶ τὸ βάραθρο, ἰδοῦ, (ἡ ἀποθυμιά σου,
ἡ περγελιάστρα εἰχῆ, τὸ ἐγκορδιακὸ—
τερό σου τῶντρο : ἔρημ, σ' ἔρημον δάσους
πὼς στὴν παγίδα μέσα νὰ πιστῶ !)
Καὶ ἰδοῦ με, ἐντός ! ὁ λογισμὸς μου ἐχάθη
κυλιέμαι, καὶ ποιὸς νὰ με θγάλει, ποιὸς,
στ' ἀπόκριφα πού μ' ἔρρηξες τὰ βάθη ;
Τὸ μολυντήρι με κεντρίζει καὶ ὁ σκοροπιός.
Γιὰ νὰ γλυτώσω, τὴν καλὴ μου Μοῖρα
καλῶ νὰρθεῖ, μιὰ ὀρητικὴ πλημμύρα !

Ζαῖρα Ζερβοῦ

ΤΟ ΞΕΚΟΥΡΑΣΜΑ

Γέρωκα βαρειά στὰ χέρι, τὸ κεφάλι
τὶς θλίψεις πού με πνίγουν νὰ ξεχάσω
καὶ λαχταρῶ σ' ἀπόκοσμο ἀκρογιάλι
γλυκὸ, γαλήνιο κ' ἤρεμο νὰ φτάσω.

Μὰ ἡ σκέψη μου ἡ γοργόφερτη με σέρνει
σ' ἄγριες θλίψεις τρικυμισσμένες,
τὶς θλίψεις τὶς παλιὰς μου ξαναφέρνει,
μού ἀνοίγει τὶς πληγὰς τὶς περασμένες.

Τόσο ἀσπλαχνα με δέρνει ἡ ἀνεμοζάλη,
ὅσο ποθῶ τὴ λήθη ν' ἀγκαλιάσω,
στῆς λησμονιάς νὰ γείρω τὴν ἀγκάλη,
τὴ σκέψη μου γλυκὰ νὰ ξεκουράσω.

Ἄθῆνα

Ἐπιτορας Χ. Οἰκονόμου

ἘΝΑ ΣΧΕΔΙΟ

Ἀπλώσαμε μαζί ἀπάνω στὰ χόρτα, στὴν ἔξοχῃ, ἕνα σχέδιο.

Τὸ σχέδιο τῆς ζωῆς μας.

Ἡ φαντασία μας ἀπλόθηκε καὶ μᾶς ἔφερε κάτου ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Σαχάρας τὶς φωτεινὰς νύχτες, πάνου, ἀπὸ τὶς παροῖδες τοῦ Ἰψεν τὶς μυστηριώδεις σάγες, μᾶς ἔφερε τὸ νησιὸ τὸ ἐλληνικὸ με τὸ λιμάνι του καὶ τὰ ψαροπούλια του, με τὴ μυροιδία τοῦ κρασιοῦ καὶ με τοῦ σφουγγαροῦ τὸν τραγουδινο πόνου, μᾶς ἔφερε τὸ τσάι τὸ ρωσικὸ πάνου στὰ χιόνια τῆς Σιβηρίας, μᾶς ἔφερε τὸν ἥλιο, τὸ θοδὸ νυχτερινὸ χᾶδι, τὸ ἀπαλὸ τῆς λίμνης τραγοῦδι, τῆς ἑλβετίας τὰ μάγια, τὸ μεγαλεῖο τῶν παρθένων δασῶν.

Καὶ πέρασαν ὅλα σὲ μιὰ ὀραία παρελάση.

Καὶ φύγανε.

Τί μένει τώρα ;

Τίποτα ἀπὸ τὸ σχέδιο πού ἀπλώσαμε πάνου στὰ ὀραία χόρτα, ἐκεῖ στὴν ἔξοχῃ ;

— Ὁχι, μού φάναξες ἀπαλά.

Κατὶ ὀρῶμα εἶναι μαζί μας. Ἐνα λευκὸ ξενύγρι περισσότερο, πού σαλεύεινε ἀντίκρου μᾶς μέσα στὸ ἔρωτικὸ τους ἀγκάλιασμα.

Πανῖνος Κάπς

ΚΑΡΤΕΡΙ

Σὰν ξεπροβάλλει τὴν ἀθγῆ, ὁ ἥλιος πῖσ' ἀπ' τὸ βουνὸ
τὴ λάμψη τους σκοροπῶνε,

πολλὰς φορὰς, τὰ σύννεφα, πού ἀπ' τὴ νυχτιά στὸν οὐρανὸ
ἔτιχε νὰ βροθεῖνε. (οἶνον)

Στὴ μαύρη τούτη τὴ νυχτιά κ' ἐγὼ ἔνα ἥλιο καρτεροῦ
νᾶθγει, ἴσως καθαρίσει,

τῆς σκέψης μου τὸν οὐρανὸ, πού μαῦρα γνέφια ἀπὸ
ἔχουν καταμανυρίσει. (καίρο)

Π. Μαρῆς